

[Enggaard.]

den værdi, som det ville have, om der kunne findes udvej for, at nyansatte professorer kunne deltage i ledelsen af institutterne. Det er jo efter denne lovs vedtagelse ikke nogen selvfølge på grund af valgsystemet til universiteternes forskellige organer. Jeg tror, det i visse tilfælde vil have betydning for den fornyelsesproces og den effektivitet ved institutterne, som nye professorer i de fleste tilfælde skulle betyde. Jeg tror desuden, at det i mange tilfælde vil være af betydelig værdi ved ansættelse af professorer udefra, hvad enten de nu kommer fra erhvervslivet eller de kommer fra udlandet, at man ved opslaget af stillingen kan stille i udsigt, at professoren for en årrække kan deltage i ledelsen af instituttet. Af hensyn til forskningen, som professoren jo antagelig i fremtiden må forudsættes at være leder af, kan man ikke undvære en sådan mulighed, og jeg er derfor glad for, at betænkningen har gjort positive bemærkninger om den.

Jeg vil gerne kort omtale problemet omkring administrators stilling, som har været behandlet i udvalget, og hvor der også i forbindelse med ændringsforslag sker en klarlægning af administrators stilling i forhold til konsistorium som valgt organ. Jeg tror, det er rigtigt, at administrators stilling beskrives og afgrænses også med hensyn til selve stillingens funktion.

Jeg tror, der er behov for, at vi i den nærmeste tid gør meget ud af at undersøge det personalebehov, der ved universiteterne vil være i fremtiden. Vi må sige, at det er svært konkret at bedømme dette personalebehov i dag. Dette hænger sammen med, at der fra ministerens side er bebudet undersøgelser af, hvordan en central styring af universiteterne bedst kan foretages, og at det i meget høj grad må afhænge af udfaldet af disse undersøgelser, hvilket behov man personalemæssigt har ved det enkelte universitet og i en sådan central styringsfunktion.

Fra venstres side ønsker vi ikke at lægge os fast på, om man ved en sådan central styring af universiteterne skal satse på, at det er departementet i undervisningsministeriet, der udrustes til at kunne klare denne betydelige administrative opgave, eller om der må etableres et særligt organ mellem ministeriet og de enkelte universiteter til at

lede disse ting. Jeg tror, det er væsentligt, at disse ting undersøges grundigt, sådan at en afgørelse hviler på et solidt grundlag.

Jeg tror, at der i forbindelse med konsekvenserne af denne lov mange steder ved andre læreanstalter end universiteterne vil være spænding om, hvorvidt nu de hovedprincipper, som er nedfældet i universiteternes styrelseslov, i fremtiden også skal overføres til andre højere læreanstalter. Jeg ville om dette sige, at jeg føler ikke noget behov for, at man slavisk kopierer universiteternes styrelseslov ved de enkelte læreanstalter, men jeg finder det rimeligt, at det med hensyn til de bærende principper i denne lovgivning, spørgsmålet om indflydelsens organisation og rækkevidde, så nogenlunde er den samme ordning, man gennemfører også ved andre læreanstalter end universiteterne. Jeg tror derfor, at principperne om indflydelsen i hvert fald må være analoge.

Jeg skal med disse ord på venstres vegne anbefale at stemme for de af ministeren stillede ændringsforslag, og jeg må derfor allerede af den grund anbefale, at man stemmer imod de af forskellige mindretal inden for som uden for betænkningen stillede ændringsforslag.

Samuelson: Man kan i hvert fald ikke sige, at folketinget ikke har interesse for uddannelse og uddannelsesforhold. Nu går vi på, er det 4. eller 5. time om disse sager?

Det lovforslag, som vi nu har til anden behandling, har været så stærkt omdiskuteret i de sidste måneder, ja, næsten i de sidste år, at der må være grænser for, hvad der kan tilføjes af nyt til debatten. Noget meget væsentligt er, at det nu efter mange, mange års forløb er lykkedes at få folketinget til at være ansvarlig for universiteternes styrelse, idet det er folketinget, der skal lovgive for, hvordan der skal styres. Man må jo egentlig være forbløffet over, at det først er sket nu, at det ikke er sket for mange år siden.

Dernæst er det efter min mening en god ting, at alle universiteter nu vil være statsinstitutioner. Vi kan ligeledes være tilfredse med, at vi får integrationen gennemført. Og lad mig så sige — i betragtning af den opstandelse og panik, der var, da lovforslaget var til første behandling, og hvor man fra mange sider udtalte, at nu var der intet at